

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.293/2021/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Francsics és Társai Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Francsics Imre ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a Soós Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe1., ügyintéző: dr. Soós Judit ügyvéd) által képviselt **bank alperes1** (alperes címe) I. rendű, **bank alperes2** (alperes címe) II. rendű, **bank alperes3**. (alperes címe) III. rendű, továbbá **alperes4** (alperes címe) IV. rendű alperesek ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 5.M.70.057/2020/35. számú ítéletével szemben a felperes által 36. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek személyenként 85.000 (nyolcvanötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az állam javára külön felhívásra 1.097.712 (egymillió-kilencvenhétezer-hétszáztizenkettő) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. szeptember 17. napján meghozott 5.M.70.057/2020/35. számú ítéletével elutasította keresetet, melyben a felperes a munkaviszonya jogellenes megszüntetésével összefüggő jogkövetkezmények alkalmazását kérte.

[2] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes 2014. december 1-jétől állt határozatlan idejű munkaviszonyban az I. rendű alperessel. A 2016. május 1-jétől hatályos munkaszerződés-módosítás következtében a munkaviszony több munkáltató által létesített munkaviszonyra módosult, abban munkáltatóként az I-IV. rendű alperesek lettek meghatározva. A felperes 2016. október 1-jétől „ingatlanszolgáltatások vezető” munkakört látott el.

[3] A bank bankcsoport (a továbbiakban: bankcsoport) vállalkozási keretszerződést kötött az Kft-vel (a továbbiakban: kft neve), mellyel kapcsolatban 2014-ben a szerződő felek között vita alakult ki az elszámolásokat illetően. Ezek rendezése érdekében hosszas egyeztetési folyamat kezdődött, mely során a bankcsoport több szakterülete bevonásával, együttműködésével került sor az alperesi igények kft neve-vel szembeni megfogalmazására. Ebben az egyeztetésben részt vett az ingatlanszolgáltatások szakterület is (továbbiakban: szakterület neve). A felperes e szakterület vezetőjeként az elszámolási és az egyeztetési folyamatokban tevékenyen részt vett. Segítséget nyújtott a követelés összegének a meghatározásában, a számlák beazonosításában, az kft neve által nyújtott tényleges szolgáltatások és a teljesítmény értékelésében, részt vett a bankcsoporton belüli egyeztetéseken és levelezésekben.

[4] Az alperesi bankcsoport a 2015. május 14-én kelt levélben összegezte az kft neve felé fennálló igényeket, ennek során tételesen meghatározta a vitatott igényeket, teljesítéseket, egyúttal egyezségi ajánlatot tett. A felperes ekkor is közreműködött a banki követelések feltárásában, beazonosításában. Az I. rendű alperes 2015. szeptember 28-án az kft neve részére küldött levelében elismerte a szolgáltató 56.006.400 forint összegű számláját, rögzítette ugyanakkor azt is, hogy az alperesi bankcsoportnak el nem végzett munkákkal összefüggésben - konkrétan nevesítve az egyes szerződéseket - összesen 14.225.953 forint összegű követelése volt. Egyezség hiányában ezt a követelést beszámítással kívánta rendezni, amennyiben a kft-től számla érkezik.

[5] Az kft neve 2016. szeptember 21-én sorszáml1 sorszámon 48.285.298 forint összegben bocsátott ki számlát az I. rendű alperes nevére, illetve sorszáml2 sorszámon 7.721.103 forint összegben a IV. rendű alperes nevére, vagyis összesen 56.006.401 forint összegű számla lett benyújtva jóváhagyásra. A felperes a számlákban meghatározott összegeket jóváhagyólag továbbította a kifizetés érdekében vezérigazgató-helyettes vezérigazgató-helyettes részére anélkül, hogy a bankcsoport 14.225.953 forint követelésének érvényesítése vagy levonása végett, a beszámítás fogantatása céljából a Jogi Osztályt értesítette volna, vagy ezzel kapcsolatban intézkedést kezdeményezett volna. A számlák kifizetésére vonatkozó jóváhagyást követően, 2016. november 25-i e-mailjében a felperes rákérdezett a számviteli területnél arra, hogy 14.225.953 forintos követelés kompenzálása megtörtént-e. Levelében kifejtette, hogy számára az tűnik ki, következésképpen a beszámítás rendezése jelenik meg az alperesi bankcsoport részéről.

[6] A kft neve számláinak kifizetésével kapcsolatban belső banki vizsgálat indult. A felperes a feletteseivel folytatott levelezés során 2017. január 17-i e-mailjében kifejtette,

hogy nem találta jogszerűnek a beszámítást az egyeztetésekre figyelemmel, továbbá elismerte, hibázott, amikor nem tisztázta, nem ellenőriztette a véleményét a jogi szakterülettel a banki kifizetés jóváhagyását megelőzően.

[7] Az alperes az eseményekkel összefüggésben, 2017. augusztus 24-én írásbeli figyelmeztetésben részesítette a felperest, mellyel kapcsolatban hivatkozott az kft neve-vel fennálló elszámolási vitára és az alperes 14.226.953 forintos beszámítási igényére. Az intézkedést azzal indokolták, hogy a felperes részt vett a tartozással kapcsolatos egyeztetéseken, vagyis a bank álláspontját teljeskörűen ismerte. Ennek ellenére a számlák jóváhagyásával figyelmen kívül hagyta a munkáltató álláspontját, illetve annak gazdasági érdekeit sértve járt el, a teljes számla kifizetése ugyanis a kft-vel szembeni követelés érvényesítését megnehezítette.

[8] A felperes a 2017. augusztus 28-i e-mailben az írásbeli figyelmeztetést visszautasította, azt teljes mértékben megalapozatlannak találta. Rámutatott, hogy a 14.226.953 forint összegű követelés nem egy valós igény volt, azt a szakterület neve terület kreálta az alperes tárgyalási pozícióinak megerősítése, növelése érdekében. A felperes az kft neve -vel szembeni beszámítási igényt „kreált” követelésnek minősítette, mert annak fennállását, jogalapját, jogosságát egyetlen belső vizsgálat és a felkért külső ügyvédi iroda véleménye sem támasztotta alá. A felperes érvelése szerint 2015. február és 2015. szeptembere között egyszer sem merült fel, hogy ezt a „kreált” igényt” beszámítással kompenzálja a bank, holott a kft.-nek több számlája is beérkezett ebben az időszakban, ennek ellenére a feletteseik nem adtak utasítást korábban ezen összeg beszámítására. A felperes kifejtette továbbá, hogy az alperes nem kezdeményezett jogi eljárást a követelés behajtása érdekében. Az kft neve pedig folyamatosan vitatta ezt az összeget.

[9] tanú6 a munkáltatói jogkör gyakorlója a 2017. szeptember 1-jei e-mailben arra hívta fel a felperest, hogy konkrét, egzakt módon pontos adatokkal határozza meg, hogy mit ért „kreált” igény alatt. Amennyiben ez nem valós igény akkor ki, mikor, hogyan és milyen tartalommal hozta létre. A felperes 2017. szeptember 5-én reagált tanú6 levelére, továbbra is azt állítva, a beszámítás kapcsán meghatározott követelést kizárólag a szakterület neve tárta fel, azt megelőzően azt sem belső ellenőri, sem egyéb vizsgálat nem rögzítette. A követelés meghatározásának a célja az alperesi bankcsoport tárgyalási pozíciójának növelése volt az kft neve-vel szemben. A felperes arra is rámutatott, hogy a vezérigazgató-helyettes, mint a teljes folyamatot ismerő szervezeti egység a számla work-flow folyamatában is elutasíthatta volna a kifizetést, tehát lehetőség lett volna a felperestől függetlenül azt meggátolni. tanú6 2017. szeptember 8-án részletesen reagált a felperes levelére, rámutatva, hogy a felperes munkaköri kötelezettségeiből, munkaköréből fakadóan és a konkrét levelezések által alátámasztottan részt vett a beszámítani szándékozott összeg meghatározásában. Felelősségi körébe tartozott számla benyújtása esetén a szerződéses partner által végzett szolgáltatás ellenőrzése, a teljesítésigazolás befogadása és a kifizethetőség biztosítása. A beszámítással érvényesíteni kívánt követelések alapjául szolgáló adatokat, iratokat a felperes teljeskörűen ismerte, az általa vezetett szakterület tartotta azt nyilván és a társterületek felé folyamatosan megerősítette. Valamennyi érintett szakterület bevonása mellett született döntés a követelés meghatározásáról és beszámítás útján történő érvényesítésről. Ezt a szándékot egyértelműen közölték az kft neve-vel is. A 2016. őszén benyújtott számla volt az utolsó lehetőség arra,

hogy a bank beszámítással éljen. A felperes a 2017. szeptember 12-én írt válaszában azt hangsúlyozta, hogy elődje, a szakterület neve korábbi vezetője az igény jogszerűségét az ügyvédi irodával véleményeztette, az ő jogi állásfoglalásuk szerint az nem volt jogi úton érvényesíthető. Ennek ismeretében hozták meg azt a döntést, hogy a tárgyalási pozíció erősítése érdekében ezt az igényt mégis jelzik az kft neve irányába.

[10] A felek közötti levélváltás folyamata során, 2017. szeptember 22-ét megelőzően az I. rendű alperes jogi belső ellenőrzési és HR szakemberei két külsős ügyvédi iroda részvételével egyeztetést tartottak, mely során a felperes írásbeli figyelmeztetéssel érintett magatartását értékelték. Az egyeztetésen tanú6 is részt vett, aki a megbeszélés során arra az elhatározásra jutott, hogy a felperes jogviszonyát megszüntetik bizalomvesztés miatt. Ekkor tanú6 arra kérte a megbeszélésen résztvevő ügyvédi irodák képviselőit, hogy kezdjék előkészíteni a felperes felmondását.

[11] 2017. szeptember 22-én egyeztetésre került sor a felperes akkori jogi képviselője, tanú4, a felperes és az alperes képviselői részvételével. Az egyeztetés tárgya az írásbeli figyelmeztetés visszavonása volt. A megbeszélésen egyezség nem jött létre és az alperes fenntartotta az írásbeli figyelmeztetést.

[12] 2017. szeptember 27-én az I. rendű alperes 30 napos felmondási idővel, felmondással szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Az indokolás szerint a felperes a részére a 2017. augusztus 24-én kibocsátott írásbeli figyelmeztetés közlését követően olyan észrevételeket tett a munkáltató irányába írásban, amellyel azt állította, hogy a figyelmeztetésben érintett követelés kft neve-vel szemben nem valós igény volt, azt csupán a szakterület neve terület kreálta a kedvezőbb tárgyalási pozíciók elérése érdekében. Az alperes a felmondás indokolásában kitért az ezt követő levelezés tartalmára és arra, hogy a felperes nem változtatott az álláspontján, továbbra is azt állította, az igények nem valós követeléseken alapultak. Pusztán a tárgyalási pozíció növelése volt a cél, a bank nem kívánt beszámítással élni. Az alperes figyelembe vette, hogy a felperesnek érdemi, tényleges feladata és felelőssége volt a tárgyalások során a banki követelés meghatározásában, alátámasztásában, érvényesítésében. Az igény valótlanúságára vonatkozó nyilatkozata erre tekintettel a munkáltató és mások jogai, jogos érdekei sérelmét eredményezte. A követelés valós voltát a felperesnek tudnia kellett az előzményekre tekintettel, ezért az írásbeli figyelmeztetést követően kifejtett álláspontja, kijelentései, magatartása bizalomvesztést eredményeztek. Az a kijelentése, miszerint a banki követelés nem valós igény volt és azt más munkavállalók kreálták, érvényesíteni azonban nem akarták alkalmas volt az alperes és más személyek jóhírnevének csorbítására. A felperes magatartását súlyosbító körülmény volt, hogy jobb tudomása ellenére nyilatkozott a tényekkel ellentétesen. A saját felelősségét másokra kívánta hárítani, saját korábbi nyilatkozataival és az általa ismert okiratokkal ellentétes tartalmú kijelentéseket tett, ezért magatartása alkalmas volt a bizalom teljes megingatására. A nyilatkozatait nem vizsgálta felül, ezért a bizalom helyreállítása lehetetlenné vált, emiatt szükséges volt a jogviszony megszüntetése.

[13] Az elsőfokú bíróság az MK 95. számú állásfoglalásra hivatkozva világosnak találta a felmondás indokolását, mivel abban az alperes részletesen kifejtette a jogviszony megszüntetését megalapozó körülményeket. Ebből a felperes számára nyilvánvalónak kellett lennie, hogy a munkájára miért nem tart igényt az alperes.

[14] Az elsőfokú bíróság a felperes által nem vitatott ténynek tekintette, hogy a felmondásban hivatkozott levelek tőle származtak. Azokban egyebek között olyan kijelentést is tett, ami a banki igények nem valós, „kreált” voltára vonatkozott. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban megállapította, a felperes annak ellenére, hogy érvelése szerint félreértelmezték a nyilatkozatát, mégsem jelezte a kommunikáció során a bank részére, hogy rosszul fogalmazott, vagy tévesen értelmezik az állításait. Az I. rendű alperes minden tőle telhetőt megtett az együttműködési kötelezettség alapján annak érdekében, hogy a helyzetet tisztázza a felperessel és együtt próbálják meg értelmezni a nem valós és a „kreált” kifejezés értelmét. Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperessel egyetértve azt állapította meg a szavak általánosan ismert, elfogadott jelentésére utalva, a „kreált” követelés kifejezés azt jelenti, fiktív követelésről van szó, amelyről a fél tudja, hogy nem illeti meg. Az elsőfokú bíróság a kijelentés e tartalmából kiindulva vizsgálta azt, hogy vezethetett-e ez a közlés bizalomvesztéshez a munkáltató részéről.

[15] Releváns volt, a felperes általa sem vitatottan tudomással rendelkezett arról, hogy elszámolási vita volt az kft neve és a bankcsoport között. A felperes az ehhez kapcsolódó egyeztetéseken részt vett, a levelezéseket ismerte, vezető állású munkavállalóként kötelezettsége volt, hogy a külső partner felé képviselje a bank hivatalos álláspontját. A számadatokat az ingatlanszolgáltatási terület biztosította. A felperes az egész folyamat lezárultáig, az akkori pénzügyi vezérigazgató vezérigazgató-helyettes által aláírt levél megfogalmazásáig részt vett a követelés rögzítésében, a levél tartalmának véglegesítésében. Mindezekből az következett, hogy nemcsak tudomással bírt a követelés tartalmáról, hanem annak rendezése érdekében aktív szerepet vállalt. Az egyeztetések során keletkezett levelezéseket ismerte, a bank végleges álláspontját is ismerte a tartozás összege és a beszámítás tekintetében. Tudomással bírt a 2015. szeptember 28-i alperesi levél tartalmáról is, amely egyértelműen rögzítette, hogy a bankcsoportnak 14.225.953 forint összegű követelése van az kft neve-vel szemben. Mindezt alátámasztotta a kifizetést követően a felperes által 2016. november 25-én a számviteli területnek írt e-mail is, az összeg kompenzálására vonatkozóan.

[16] A felperes magatartásának értékelésekor az elsőfokú bíróság figyelembe vette a 2017. április 19-ei belső ellenőrzési meghallgatásról felvett jegyzőkönyv tartalmát is. Eszerint a felperes tudott arról, hogy a jogi terület egyetlen követelés tekintetében sem nyilatkozott annak elengedéséről. A felperes pedig a belső vizsgálat során elismerte a felelősségét, hogy részéről történt mulasztás a számla kifizetésekor. Mindezekre tekintettel vonta le azt a következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a saját korábbi nyilatkozataival ellentétesen nyilatkozott, amikor a 14.225.953 forint összeget „kreált”, nem valós tartozásként jellemezte. A tanúk alátámasztották, hogy ezek a követelések valós követelések voltak. A felmondás indokolásában foglaltakat alátámasztotta tanú1, tanú2 és dr. tanú3 tanúvallomása. tanú2 tanú állítása szerint a kollégák számára megdöbbentő volt a felperes korábbiaktól eltérő nyilatkozata a „kreált” tartozásokat illetően. Ezt megerősítette tanú3 tanúvallomása is, aki

konkrétan ezen állításokhoz kapcsolta a bizalomvesztés bekövetkezését. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok között értékelte vezérigazgató-helyettes bírósághoz eljuttatott írásbeli nyilatkozatát is, ami szintén azt támasztotta alá, hogy a beszámítással érvényesíteni kívánt követelés valós követelés volt. A felperes tehát jobb tudomása ellenére állította a követelések nem valós voltát, annak ellenére, hogy az kft neve-vel történő tárgyalásokban érdemben ténylegesen is részt vett, sőt, az általa vezetett terület határozta meg az igény valóságát. Ez alapján kívánta érvényesíteni a bankcsoport a kft.-vel szembeni igényt. Az ezzel ellentétes felperesi állítás nem nyert bizonyítást.

[17] A bizalomvesztés körében a Kúria (korábban Legfelsőbb Bíróság) Mfv.II.10.751/1988. számú eseti döntésében kifejtetteket alkalmazhatóak találta jelen jogvitában. Eszerint megalapozhatja a bizalomvesztést, amennyiben a munkavállaló nyilvánvalóan bizonyított tényeket tagad, illetve a felelősségét másokra próbálja hárítani. Mindez okszerű indoka lehet a munkaviszony megszüntetésének.

[18] Az elsőfokú bíróság azt is megállapította, hogy a felperes kijelentése a követelés nem valós, illetőleg „kreált” voltával kapcsolatban alkalmas volt az alperesi cégcsoport (bank Bank) jóhírneve csorbítására is.

[19] A joggal való visszaélést illetően az elsőfokú bíróság – utalva a bizonyítási teher szabályaira – a 2017. szeptember 22-i megbeszélésen történeteket értékelte, ezzel összefüggésben azt, hogy az írásbeli figyelmeztetéssel szembeni keresetindítás miatt retorzióként került-e sor a jogviszony megszüntetésére. tanú5 tanú vallomása szerint a felperes jogviszonyának megszüntetésével kapcsolatos döntés már a per bejelentését megelőzően megfogalmazódott bizalomvesztésre hivatkozva. Ezért került sor a külsős ügyvédi iroda felkérésére a jogviszony megszüntetéséhez szükséges iratok elkészítése érdekében. A tanú egyértelműen azt állította, hogy a szeptember 22-i beszélgetésen tett kijelentés a perrel kapcsolatban nem befolyásolta a bank döntését. Az elsőfokú bíróság releváns bizonyítékként értékelte tanú6 munkáltatói jogkörgyakorló vallomását is, aki azt adta elő, szeptember 22-ét megelőzően egy vezetői megbeszélés során meghozta a döntést arról, hogy már nem fenntartható a felperes munkaviszonya. Ennek során a felperesi nyilatkozatokat és azt vette figyelembe, hogy a felperes a tényekkel ellentétes állításokat tett. közvetlen felettes elsőfokú eljárás során beszerzett „írásbeli nyilatkozata” is azt támasztotta alá, hogy bizalomvesztés történt és szeptember 22-ét megelőzően már volt döntés a felperes munkaviszonyának megszüntetéséről.

[20] Az elsőfokú bíróság részletesen értékelte tanú2 tanúvallomását is. A tanú 50.M.2668/2016/33. számú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített vallomása és a jelen eljárás során később tett vallomásai egybevetéséből azt lehetett megállapítani, hogy a tanú egyértelmű nyilatkozata szerint szeptember 22-e előtt már megszületett a döntés a felperes munkaviszonyának megszüntetéséről. Egyebekben a tanú a megbeszélésen, illetőleg tanúvallomásában a személyes véleményét közölte. A tárgyalási jegyzőkönyvben nem lett teljeskörűen rögzítve a vallomása, ezért az félreérthető volt. A tanú vallomása alapján tehát

nem volt bizonyított, hogy a felperes munkaviszonya a 2017. szeptember 22-i egyeztetésen elhangzottak miatt lett megszüntetve.

[21] tanú4 tanúvallomása szerint egyértelműen elhangzott az a kijelentés tanú2 részéről, hogy a per kezdeményezése miatt vonják le a következtetéseket az alperesek. Ugyanakkor a megbeszélésről készített – nem manipulált - hangfelvétel adatai e kijelentés megtörténtét egyáltalán nem támasztották alá. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság álláspontja szerint tanú2 tanúvallomásának egy kiragadott részletét nem lehetett az ügy érdemi elbírálására kiható jelentőségűnek tulajdonítani, az egyéb bizonyítékokat, illetve a tanú későbbi, további nyilatkozatait is figyelembe kellett venni. tanú5 és tanú6 tanúvallomása pedig egyértelműen alátámasztotta, hogy a szeptember 22-i egyeztetést megelőzően már megszületett a döntés a felperes munkaviszonyának megszüntetéséről. Nem nyert igazolást, hogy az írásbeli figyelmeztetés miatt indított peres eljárás és a munkaviszony megszüntetése között összefüggés volt, illetőleg a felmondást megtorlásként alkalmazták a felperessel szemben. Az elsőfokú bíróság tanú4 tanúvallomását, mivel annak helyességéhez nyomatékos kétség fért, kizárta a bizonyítékok köréből. Megállapította, hogy a felmondás indoka valós és okszerű volt, a joggal való visszaélés nem volt bizonyított, ezért a keresetet elutasította.

A felperes fellebbezése

[22] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatásával az alperes kereset szerinti marasztalását, azaz 13.721.400 forint kártérítés megfizetésére történő kötelezését kérte, továbbá első- és másodfokú perkielégítést érvényesített.

[23] Fellebbezésében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, beszerezte a per eldöntéséhez szükséges bizonyítékokat, azonban a rendelkezésre álló tényekből okszerűtlen következtetésekre jutott. A felmondás indoka ugyanis nem volt valós és nem volt okszerű.

[24] Az elsőfokú bíróság helyesen észlelte, hogy az alperes által előadott bizalomvesztésnek az írásbeli figyelmeztetés és a személyes egyeztetés, azaz szeptember 22-e közötti időszakban kellett bekövetkeznie. Ennek indokai voltak relevánsak, azonban ebben a kérdésben fenntartás nélkül az alperes perbeli álláspontját fogadta el, miszerint a követelés nem valós, illetve „kreált” voltára irányuló kijelentés vezetett bizalomvesztéshez.

[25] A felperes kérte figyelembe venni az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, mivel azokban kellő részletességgel feltárta az ügy körülményeit. Az általa használt kijelentés a tényleges jelentését, értelmét a pert megelőzően majd a perben tett nyilatkozataival egyértelművé tette. E szerint olyan követelésekre kívánt utalni, amelyek stratégiai okból be lettek jelentve annak ellenére, hogy azok „tényleges érvényesíthetőségéhez nyomatékos

kétség fért”. Ezt alátámasztotta az ügyvédi iroda véleménye is, amelyet a bankcsoport felkérésére készítettek. Az I. rendű alperes ezen igényekkel valójában „nem kívánt semmit kezdeni, azokat meg sem kísérelte érvényesíteni...”. Amennyiben az alperes ezen igényeket bizonyítható, érvényesíthető követelésnek tekintette volna, úgy nyilván érvényesíti is az kft neve-vel szemben. Az alperes azóta sem érvényesítette az ezzel kapcsolatos igényeit. Ezért az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg ítélete indokolása [168.] bekezdésében, hogy az alperes az kft neve-vel szemben érvényesíteni kívánta ezeket a követeléseket. A levelezésekben egyértelműen kifejtette, hogy stratégiai okokból lettek az egyébként nem érvényesíthető, vagyis nem valós követelések összegyűjtve. Ezzel kívánták elérni azt, hogy a bank az egyébként ténylegesen fennálló és jogi úton valóban érvényesíthető követeléseit ki tudja elégíteni, mert abban az esetben elengedheti a nem érvényesíthető követeléseit. Ezt a stratégiát a felperes felettse is ismerte és jóváhagyta, vagyis a követelés nem valós, „kreált” voltára vonatkozó állítások tartalmával minden érintett tisztában volt. Az írásbeli figyelmeztetéssel valójában olyan magatartást szankcionáltak, amely a vezetők által jóváhagyott stratégiával nem állt ellentétben.

[26] Figyelembe kellett venni továbbá, hogy a felperes jogi végzettséggel nem rendelkezett, így nem jogi szabatosággal fejezte ki magát. Kreált követelés alatt azt értette, hogy „az általa vezetett szervezeti egység gyűjtötte össze” ezeket az igényeket egy ténylegesen fennálló követelés érvényesítése érdekében. Vagyis nem az volt a cél, hogy minden jogi vélemény ellenére azokat az alperes megkísérelje érvényesíteni. Az elsőfokú bíróság tehát tévesen, kizárólag a „kreált”, nem valós kifejezés nyelvtani értelmezését vizsgálta és mellőzte a teleológikus értelmezést, ezért téves következtetésre jutott.

[27] A felperes vitatta az elsőfokú bíróság megállapítását a kijelentései jóhírnevet sértő voltát illetően is. Az elsőfokú bíróság egyáltalán nem részletezte, miért tekinti úgy, hogy a követeléssel kapcsolatos kijelentései a munkáltató jóhírnevét sértették. A munkáltató jóhírneve munkajogi védelmet élvez, azonban ez nem abszolút korlátozás, hiszen az azt eredményezné, hogy a munkavállaló nem vitathatna olyan tényeket, amelyek a munkáltató számára sérelmesek lehetnek. Nem állította, hogy ezek kitalált követelések voltak, csupán azt, hogy ezeket „a követeléseket a megállapodás megkötése érdekében hozták elő”. A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerint a jóhírnév megsértésére olyan kijelentés alkalmas, amely objektív alapon is alkalmas negatív társadalmi értékítélet kiváltására. Azonban a munkáltató felsővezetői közötti, szervezeten belüli, harmadik személyekkel kapcsolatos „stratégiai kérdések egyeztetése” fogalmilag sem alkalmas a munkáltató jóhírneve megsértésére. Álláspontja szerint a jóhírnév megsértése esetén is indokolatlanul súlyos volt a vele szemben alkalmazott jogkövetkezmény, az aránytalan és okszerűtlen volt. Az alperes jóhírnevének sérelme nem, csak legfeljebb annak veszélye állhatott fenn. Az alperes rendszeresen elszenved ennél súlyosabb sérelmeket is egyéb okokból, ennek ellenére csak a felperessel szemben alkalmaztak súlyos jogkövetkezményt, miközben a kijelentéseit követően több hétig elláthatta a vezetői munkakörét. Ezen kérdéseket az elsőfokú bíróság egyáltalán nem értékelte.

[28] A felperes továbbra is állította, hogy a felmondás indokolása nem valós. Érvelése szerint ezt a kérdést „az elsőfokú bíróság összemosta a joggal való visszaélés vizsgálatával...”. Kifejezetten azt állította a perben, hogy a felmondás nem bizalomvesztésen

alapult, tehát valótlan volt az indokolás. A felmondásról egészen addig nem hozott döntést az alperes, amíg a szeptember 22-i megbeszélésen a keresetindítást kilátásba nem helyezte. Az alperes nem tudta, illetve nem akarta bizonyítani, hogy pontosan mikor, milyen körülmények között hozták meg a döntést a jogviszony megszüntetéséről. A kialakult gyakorlattal ellentétben erre vonatkozóan semmilyen írásbeli dokumentáció nem lett becsatolva és ezt sem értékelte az elsőfokú bíróság.

[29] A sérelmezett kommunikációt követően még hetekig a pozíciójában hagyták, azonban a szeptember 22-i megbeszélést követően két napon belül sor került a jogviszonya megszüntetésére. Az időbeli egybeesésből az következett, hogy nem bizalomvesztés volt a felmondás indoka. tanú5 és tanú2 ellentmondásos tanúvallomását annak ellenére relevánsnak tekintette az elsőfokú bíróság, hogy tanú2 többszöri rávezetés után tudott csak az alperes álláspontját alátámasztó tanúvallomást tenni. Vallomását az elsőfokú bíróság mégsem zárta ki a bizonyítékok köréből, ellentétben tanú4 tanúvallomásával. Jelentősége lett volna ugyanakkor annak is, hogy közvetlen felettes miként vélekedett a felperes helyzetéről, hiszen közvetlen felettesként ő volt döntési pozícióban. Az alperesek jelenlegi munkavállalóinak tanúvallomása a függő helyzetük miatt is megkérdőjelezhető volt. Az a tény, hogy közvetlen felettes kezdeményezésére vett részt szeptember 22-én az egyeztető megbeszélésen, szintén azt támasztotta alá, hogy ekkor még bizonyosan nem lehetett meg a döntés a munkaviszony megszüntetéséről.

[30] Mindezekből az következett, hogy a felmondás valós indoka nem bizalomvesztés volt, hanem retorzió az igénybe vett törvényes jogvédelmi eszközök miatt. Ezt akkor „...lehet joggal való visszaélésnek minősíteni...”, ha ez van leírva a felmondásban. Jelen esetben azonban nem ezt az indokot közölte az alperes, hanem a bizalomvesztést, melyre tekintettel ez az indok valótlannak bizonyult.

[31] A felperes a bírósági gyakorlatra utalva részletesen kifejtette, hogy a bizalomvesztés nem alapulhat szubjektív állásponton, értékítéleten. Az elsőfokú eljárásban is hivatkozott elvi jelentőségű határozatokat az elsőfokú bíróság mellőzte és annak okát sem közölte. Ezzel szemben olyan kúriai ítéletet vett figyelembe, amely meghaladott volt, mert hatálytalan jogszabályon alapult.

[32] Az a tény, hogy az írásbeli figyelmeztetés jogszerűségével kapcsolatban a munkáltatótól eltérő álláspontra helyezkedett, nem adhatott alapot bizalomvesztés megállapítására. Az sem képezhet bizalomvesztés okát, hogy bírósághoz fordult az igénye érvényesítése érdekében. Ehhez mindenképpen szükséges lett volna, hogy az alperes kívárja az írásbeli figyelmeztetéssel kapcsolatos perben a jogerős döntést. A törvényi előírásokat és a szakma szabályait betartva járt el, belső szabályzatokat nem szegett meg, az egyetlen „bűne” az volt, hogy nem fogadta el az írásbeli figyelmeztetéssel kapcsolatban a munkáltató álláspontját. Az ezzel kapcsolatos magatartás azonban legfeljebb jogerős ítélet alapján eredményezhetett volna objektív alapon bizalomvesztést.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[33] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

[34] Kifejtette, hogy a felperes az ítéletből egyes mondatokat kiragadott, megbontva a szorosan összefüggő logikai egységet, félrevezető értelmezést adott az elsőfokú bíróság által kifejtetteknek. A fellebbezésben foglaltakat részletesen is cáfolták az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatai, melyeket az alperes fenntartott.

[35] Továbbra is hangsúlyozta, hogy a felperes munkaviszonyának megszüntetését az írásbeli figyelmeztetés utáni magatartása váltotta ki, mely során a tényekkel és saját korábbi álláspontjával ellentétes nyilatkozatokat tett. Ez vezetett bizalomvesztéshez. A felmondás indokolása kellő részletességgel tartalmazta a felperesi kommunikáció kifogásolt tartalmát és megjelölte az okirati bizonyítékokat is. Mindezek alapján megállapítható volt a bizalomvesztést eredményező folyamat lényege.

[36] Eszerint 2017. augusztus 28-át követően a felperes az általa is ismert és a közreműködésével készült hivatalos banki levelekkel ellentétes tényállításokat tett. Ezek a saját korábbi nyilatkozataival is ellentétben álltak annak ellenére, hogy azokat korábban többször megerősítette az egyeztetések során. Másokra hárította a felelősséget annak ellenére, hogy az első vizsgálat során elismerte a saját felelősségét. Kijelentései alkalmasak voltak a bank és az alperesi munkavállalók jóhírnevének csorbitására, azokat jobb tudomása ellenére tette, mellyel az Mt. 6. § (1) és (2) bekezdésében foglalt kötelezettségét is megsértette.

[37] Az alperes nem találta elfogadhatónak a fellebbezésben adott magyarázatot a követelések nem valós, „kreált” voltát illetően. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyes következtetésekre jutott és megfelelően értékelte, hogy a felperes állításaiból az következett, a bankcsoport nem valós, azaz nem létező követeléseket kívánt beszámítani az kft neve-vel szemben. Tekintettel arra, hogy a kft.-vel történő egyeztetésben a felperes aktívan részt vett és valamennyi levelezésről tudomása volt, ezért a 2017. augusztus 28. és 2017. szeptember 22-e közötti kommunikációja, nyilatkozatai indokoltan vezettek bizalomvesztéshez.

[38] A fellebbezésben megjelölt elvi határozatokra részletesen reagálva kifejtette, hogy azok nem támasztották alá a felperes érvelését, hiszen a Kúria ezekben a döntéseiben akként foglalt állást, hogy az objektív alapon igazolható bizalomvesztés okszerű, valós és világos indoka lehet a jogviszony megszüntetésének. A több hónapos késedelem nem elfogadható, de ilyen a jelen esetben nem következett be. Bizalomvesztést megalapozhat az a munkavállalói magatartás, amely során a munkavállaló a munkáltatója helytelen megítélésére alkalmas módon jár el és ennek következtében a további foglalkoztatása nem elvárható. A munkáltató nem korlátozta és nem akadályozta a felperes véleménynyilvánítását, ugyanakkor

annak tartalma alkalmas volt a bizalom elvesztésére. A felperes lehetőséget kapott, hogy felülvizsgálja a véleményét, kijelentéseit, de azokon nem változtatott. Mindez okszerűen vezetett a jogviszony megszüntetéséhez.

[39] Az alperes nem találta alaposnak a fellebbezésben hivatkozottakat, a joggal való visszaélés, azaz a retorzió alkalmazása, a jóhírnév sérelme és az írásbeli figyelmeztetés tárgyában indított per befejezésének a bevárása tekintetében sem.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[40] A felperes fellebbezése nem alapos.

[41] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékok logikus és helytálló értékelésével a tényállást helyesen állapította meg és megfelelő jogi következtetések levonásával érdemben megalapozott döntést hozott.

[42] A másodfokú bíróság a perben rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást annyiban egészíti ki, hogy a felperes által az írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezése tárgyában kezdeményezett perben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2019. május 6-án hozott 7.Mf.680.093/2018/8. számú ítéletével helybenhagyta az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletét. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság az Mfv.X.10.280/2019/5. számú 2020. április 15. napján hozott ítéletével a jogerős határozatot hatályában fenntartotta.

[43] A munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 64. § (1), (2) bekezdéséből következően, amennyiben a munkáltató felmondással szünteti meg a munkaviszonyt, a megszüntetés okának az indokolásból világosan ki kell tűnnie, a megszüntető jognyilatkozat indokának valóságát és okszerűségét pedig a nyilatkozattevőnek kell bizonyítania.

[44] A felperes a fellebbezésében nem vitatta a felmondás világos voltát érintő elsőfokú ítéleti megállapításokat. A felmondás jogellenességét elsősorban az indokolás valótlan és okszerűtlen volta miatt állította. Az indokolás valósága és okszerűsége körében az elsőfokú bíróság a hivatkozott törvényi rendelkezések mentén értékelte a bizonyítékokat és helytállóan vonta le következtetéseit a felmondás jogszerűségét illetően. Indokoltan vonta értékelése körébe az írásbeli figyelmeztetést megelőző kommunikáció és az kft neve-vel szembeni igényérvényesítés keretében történt egyeztetések, tárgyalások során keletkezett iratokat, levelezéseket, melyeknek a felperes is részese volt.

[45] A peradatok szerint az alperesek és az kft neve közötti elszámolási vitával összefüggő egyeztetési, vizsgálati eljárásban a felperes, mint az ingatlanszolgáltatások terület

vezetője részt vett, így tudomása volt az alperesek 14 millió forintot meghaladó összegű követeléséről. A felperes az ellenőrzési eljárásban segítséget nyújtott a számlák beazonosításában, tanúként aláírásával látta el a szerződéses partnernek írt levelet, részt vett az egyeztetésekben. A 2015. szeptember 28-ai - felperes előtt is ismert - levélben a bankcsoport egyértelművé tette, hogy a követelés megfizetésére igényt tart, amelyet a kft. által kiállított számlákkal szemben beszámítással kíván érvényesíteni. A felperes a számviteli csoport részére 2016. november 25-én írt e-mailben a követelés érvényesítésének megtörténtéről érdeklődött, kifejtve, hogy „...az kft felé a kommunikációnk folyamatosan és következetesen ezen összeg beszámítási rendezéséről szól”. Véleményét csak azután változtatta meg, hogy a 2017. januárban indult banki vizsgálat eredményeként az alperes írásbeli figyelmeztetésben részesítette. Mindezt annak ellenére tette, hogy a vizsgálatban elismerte a felelősségét, vagyis azt, hibázott a beszámítás elmaradása kapcsán. Az írásbeli figyelmeztetést követő, 2017. augusztus 28-ai e-mailben már nem valós, „kreált” igénynek nevezte az alperes követelését.

[46] Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a levelezések tartalmát, továbbá a meghallgatott tanúk vallomását és azokból helyesen következtetett a felperes munkatársai, illetőleg a munkáltatói jogkört gyakorló tanú részéről a bizalom megrendülésére alkalmas magatartás mibenlétére, a felperes írásbeli kijelentéseire tekintettel. A felperes alaptalanul hivatkozott a megfogalmazást illetően jogi végzettsége hiányára és az elsőfokú bíróság értelmezésének hibájára. A felperes az alperesnél vezető munkakört töltött be, ezért tisztában kellett lennie a „kreált” szó jelentésével. A munkáltatói jogkör gyakorlója egyértelmű nyilatkozatot kért arra, hogy ki, mikor, hogyan és milyen tartalommal hozta létre a nem valós igényt, így a munkáltató értelmezése is egyértelmű kellett, hogy legyen számára. A felperes kreált, nem valós követeléssel kapcsolatos, valóságnak nem megfelelő állítása és a felelősséget másokra hárító magatartása tehát alkalmas volt a bizalomvesztésre, mindez megalapozottan vezetett a jogviszonya felmondásához.

[47] Nem volt jelentősége a felperes magatartásának megítélése szempontjából az ügyvédi iroda jogi véleményének. Abból a jogi álláspontból ugyanis, hogy egy adott követelés bírósági úton nem érvényesíthető, még nem következik, hogy az „kreált” követelésnek minősül. A felperes nem bizonyította azt a fellebbezési állítását, miszerint „az I. rendű alperes ezekkel a követelésekkel nem kívánt semmit kezdeni, azokat meg sem kísérelte érvényesíteni...”. Nem a felperes feladata volt dönteni az igények érvényesítéséről, ugyanakkor az kft neve-vel folytatott tárgyalásokból, az egyeztetések előkészületeiből éppen az következett, hogy a bankcsoportnak szándékában állt a társaság számláinak kiegyenlítésekor érvényesíteni az igényét. Ezeket a követeléseket jogcím és összeg alapján, konkrét ügyletekhez kapcsolódóan határozták meg a felperes aktív közreműködésével. A felperes magatartása éppen azt akadályozta meg, hogy a kft. által benyújtott utolsó számla kiegyenlítésekor nem volt lehetőség a követeléssel egyező összeg visszatartására.

[48] Az elsőfokú bíróság nem tett iratellenes megállapítást az igény érvényesítésével kapcsolatban, pusztán arra mutatott rá, hogy a bankcsoport az kft neve-vel szembeni igényétől nem tekintett el. Annak pedig nem volt jelentősége, hogy a felperes jóváhagyásával kifizetett számla kiegyenlítése óta az I. rendű alperes tett-e kísérletet az igény egyéb úton történő érvényesítésére, mert ez nem befolyásolta a felperes kötelezettségszegésének értékelését.

[49] Az Mt. 9. §-a alapján alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) személyiségi jogok sérelmével összefüggő 2:42-54. §-ai alkalmazása körében az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást akként, hogy a felperes kijelentései alkalmasak voltak az alperesi cégcsoport jóhírnevének csorbítására. A Ptk. 2:45. § (1), (2) bekezdése értelmében a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő valótlan tényről állít vagy híresztel, vagy valós tény hamis színben tüntet fel. A személyiségi jogok megsértése nemcsak természetes személy, hanem jogi személy esetében is megvalósulhat.

[50] Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban a kérdésben, hogy a felperes írásbeli figyelmeztetést követően tett kijelentései, a bankcsoport által érvényesítendő követelés „kreált”, nem valós voltával kapcsolatban, alkalmasak voltak a munkáltató jóhírneve megsértésére. A fellebbezési érveléssel szemben azokból nem azt a következtetést lehetett levonni, hogy a felperes a tárgyalási stratégiára nyilatkozott. Hiszen éppen azzal ellentétesen minősítette kitalált követeléseknek a kft.-vel szemben érvényesíteni kívánt több tízmillió forintos beszámítást megalapozó igényt.

[51] A másodfokú bíróság irányadónak tekintette a BH2010.294 számú eseti döntést, amely szerint a jóhírnév megsértésének megállapítását megalapozza az olyan valótlan tényállítás, amely alkalmas az érintett hátrányos megítélésére. Amint arra a bírósági gyakorlat több határozatban is részletesen kitért a jóhírnév megsértése megvalósul abban az esetben is, amennyiben a sérelmezett valótlan állítás, kijelentés a közmegítélés szerint alkalmas a jóhírnév megsértésére (PJD2017.4.). Mindezekre tekintettel a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy kijelentései szűk, munkavállalói kört érintettek, ezért sem alapozhatták meg a jóhírnév sérelmét. A jóhírnevet sértő magatartásnak ugyanis nem tényállási eleme a nagy nyilvánosság, az akár egyetlen munkatárs jelenlétében is megvalósulhat (BH2019.118.).

[52] Tévesen értelmezte a felperes a jóhírnév sérelmével kapcsolatos megállapítást a véleménye nyilvánítása indokolatlan korlátozásaként. Az Mt. 8. § (3) bekezdéséből ugyanis az következik, hogy a munkavállaló a véleménynyilvánításhoz való jogát a munkáltató jóhírnevét, jogos gazdasági és szervezeti érdekeit súlyosan sértő vagy veszélyeztető módon nem gyakorolhatja. A munkáltató és a munkavállaló között fennálló jogviszony alapvetően bizalmi jellegű, a véleménynyilvánítás szabadsága erre figyelemmel értékelhető. Ez a kérdés amiatt nem befolyásolta a jogvita érdemi elbírálását, mivel a felperes magatartása a jóhírnév megsértése hiányában is jogszerűen vezetett munkaviszonya megszüntetéséhez, a felmondás indokolásában meghatározott bizalomvesztést megalapozó magatartásra tekintettel.

[53] A fellebbezésben megjelölt elvi határozatok nem adtak alapot ellentétes következtetésekre a bizalomvesztést megalapozó magatartás értékelése körében. Az elsőfokú bíróság által figyelembe vett döntés (Mfv.II.10.751/1998.) a releváns bírói gyakorlatot tükrözte annak ellenére, hogy az a régi Mt. alkalmazásán alapult. A hatályos szabályozás szerint is megalapozhatja a bizalomvesztést a munkavállaló azon magatartása, amikor a

bizonyított tényeket tagadja, felelősségét másokra kívánja hárítani. Az EBH2004.1050 számú döntés szerint a munkavállaló azon kijelentése, amely a munkáltató helytelen megítélését eredményezi, az együttműködési kötelezettség megsértésének minősül és amennyiben a munkavállaló a munkáltató fontos érdekét és a mértéktartás követelményét mellőzi, úgy az a felmondást megalapozhatja, a további foglalkoztatás a munkáltatótól nem várható el. Az EBH2004.1055 számú döntés alapján sem lehetett jelen ügyben a felmondás jogellenességét megállapítani, hiszen ebben a határozatában a Kúria a bizalomvesztést megalapozó munkavállalói magatartást értékelte, mellyel nem állt ellentétben az elsőfokú bíróság döntése. A BH2016.10.M20. számú jogesetben meghatározott jelentős időmúlás jelen ügyben szintén nem bírt jelentőséggel.

[54] A felperes fellebbezésében alaptalanul állította, hogy az elsőfokú bíróság összekeverte a felmondás indoka valóságának vizsgálatát a joggal való visszaélés vizsgálatával. A Pp. 3. § (2) bekezdése értelmében a bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe. Az Mt. 7. § (1) bekezdése szerint tilos a joggal való visszaélés. E törvény alkalmazásában joggal való visszaélés különösen, ha az mások jogos érdekeinek csorbítására, érdekérvényesítési lehetőségének korlátozására, zaklatására, véleménynyilvánításának elfojtására irányul, vagy ehhez vezet. A Kúria a joggal való visszaélés tilalmának megsértésével kapcsolatos munkaügyi perekben felmerült egyes kérdésekről szóló 5/2017. (XI. 28.) KMK véleményében kifejtette, hogy a joggal való visszaélés tilalmának megsértése akkor állapítható meg, ha valamely alanyi jog gyakorlása formálisan jogszerűen történt. Ezért a joggyakorlás nem lehet tételes jogszabályba ütközés címén jogellenes és egyben a joggal való visszaélés tilalmába ütköző. A joggal való visszaélésre történő hivatkozás abban az esetben bír jelentőséggel, amennyiben a jogalany a jogintézmény társadalmi rendeltetésével, céljával ellentétes okból gyakorolja a jogát, teljesíti a kötelezettségét, vagyis csak látszólag cselekszik jogszerűen. Ez olyan esetben vizsgálható, amikor az érintett fél eljárása formálisan jogszerű, vagyis nem ütközik konkrét jogi tilalomba, ugyanakkor annak módja mégis joggal való visszaélést valósít meg, vagyis a jogsértés általában nem nyilvánvaló. Joggal való visszaélésre történő hivatkozásnak minősül egyebek között, amennyiben a munkavállaló arra hivatkozik, hogy a munkáltató nem a felmondásban megjelölt okból, hanem valamely mögöttes, a jogai csorbítására irányuló vagy erre vezető körülmény miatt hozta meg a sérelmezett intézkedést.

[55] Jelen perben a felperes vitatta a bizalomvesztést, mint a felmondást megalapozó valós és okszerű indokot, ugyanakkor azt is állította, hogy a felmondásra a keresetindítása miatt, vagyis a felmondásban nem közölt, mögöttes indokból, retorzióként került sor. Erre tekintettel a keresetében tartalma szerint joggal való visszaélést állított, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 3.§ (2) bekezdésének megfelelően járt el, amikor erre figyelemmel is értékelte az alperes eljárását.

[56] A felmondás indoka valós és okszerű volt, ezért a KMK véleményben foglaltakra is figyelemmel vizsgálni kellett a joggal való visszaélés kérdését a kereseti kérelem előadott indok alapján. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helytállóan tájékoztatta az elsőfokú eljárás során a Pp. 3. § (3) bekezdése keretében a feleket arról, hogy ebben a kérdésben a felperest terheli a bizonyítás (50.M.2930/2017/55. számú jkv.). A bizonyítási teher eltérő értelmezésére vonatkozóan ugyanis a Pp. nem tartalmaz rendelkezést,

ezért a 164. § (1) bekezdése alkalmazásával az ezzel kapcsolatos tényeket a felperesnek állt érdekében bizonyítani.

[57] Az elsőfokú bíróság ebben a körben is helyesen értékelte a bizonyítékokat és helytálló jelentőséget tulajdonított a munkáltatói döntés meghozatalával összefüggésben a tanúvallomások tartalmának. A munkáltatói jogkör gyakorlója tanú6 volt, aki a vallomásában egyértelműen nyilatkozott arról, hogy a 2017. szeptember 12-én írt felperesi levél után tartott megbeszélésen már döntött a jogviszony megszüntetéséről, vagyis a munkáltatói döntés a felperes és jogi képviselője részvételével 2017. szeptember 22-én tartott egyeztetést megelőzően már megtörtént. Ezzel egyező tanúvallomást tett tanú5 is, aki azt adta elő, hogy szeptember 22-ét megelőzően már volt javaslat a munkaviszony megszüntetésére és a felperes keresetindításának bejelentése ezt a döntést nem befolyásolta. tanú2 tanú az elsőfokú eljárás során ellentmondásosan nyilatkozott, ugyanakkor a többi tanú egyhangzó vallomása – figyelemmel a hangfelvétel tartalmára is – alkalmas volt annak bizonyítására, hogy a felperes jogviszonya megszüntetéséről nem a 2017. szeptember 22-i megbeszélésen elhangzottak alapján, illetve nem a megbeszélésen döntöttek. Jelentősége volt annak is, hogy az ott jelenlévő személyek közül senki nem gyakorolt munkáltatói jogot a felperes felett, ezért a véleményük nem befolyásolta a felmondás jogszerűségét.

[58] Az alperes bizonyította, hogy a jogviszony megszüntetésére vonatkozó döntést ki, milyen előzményeket követően és milyen módon hozta meg. A döntés meghozatala idejéről a tanúk nyilatkoztak, azt 2017. szeptember 22-e előtti időszakban jelölték meg. A döntés dokumentálására nézve nincs jogszabályi követelmény. A felek közötti levelezésből, illetőleg a tanúk vallomásából az is egyértelműen megállapítható volt, hogy a munkatársak, a munkáltatói jogkör gyakorlója súlyosnak ítélték meg a felperes kijelentéseit, hiszen annak magyarázatára többször is felhívták. tanú3 belső ellenőr tanúvallomásában azt adta elő, hogy az írásbeli figyelmeztetést követően vett „komoly fordulatot” a felperes magatartásának megítélése és ez vezetett bizalomvesztéshez. tanú2 tanú a vallomásában azt adta elő, hogy „elképesztő dolgokat írt le” a felperes és az általa leírtak sarkalatosnak minősültek a munkaviszonya fenntartása kérdésében. tanú6 a munkáltatói jogkör gyakorlója a felperesi kijelentések alapján indokoltnak találta a jogviszonya megszüntetését a tények tagadása és a felelősség hárítása miatt, döntése tehát nem a keresetindítás tényéhez kapcsolódott.

[59] A másodfokú bíróság nem tulajdonított a per érdemi elbírálására kiható jelentőséget tanú4 tanúvallomásának, mivel az alapvető ellentétben állt a többi tanúvallomással és a hangfelvétellel is. A tanú vallomása, éppen emiatt nem volt alkalmas arra, hogy aggálytalanul bizonyítsa a joggal való visszaélés tényét, körülményeit. Ezért az ügy érdemi elbírálását nem befolyásolta az a tény, hogy az elsőfokú bíróság tanú4 tanúvallomását kirekesztette a bizonyítékok köréből, mivel a tanúvallomás értékelésével sem lehetett az ügy érdemi megítélését érdemben befolyásoló, eltérő következtetésekre jutni.

[60] Nem befolyásolta a felmondás jogellenességét, hogy az alperes az írásbeli figyelmeztetéssel szemben indított kereset tárgyában hozott jogerős bírósági döntést megelőzően szüntette meg a felperes jogviszonyát. A felperes figyelmeztetést követően tett

kijelentései súlyossága ugyanis nem állt közvetlen összefüggésben az írásbeli figyelmeztetés jogszerűségével. A felperes kijelentései nem az eltérő álláspont, hanem az Mt. 8. § (3) bekezdése megsértése és a kijelentések tartalma miatt vezettek a bizalom elvesztésére.

[61] A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezés

[62] Az alperesek a fellebbezési eljárásban pernyertesek lettek, erre tekintettel a felperes köteles a Pp. 78. §-a értelmében az alperesek másodfokú perköltségének a megfizetésére. Az alperesek a bírósági eljárásban érvényesíthető ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján igényeltek perköltséget az áfa figyelembevételével. A másodfokú bíróság a felperes által megfizetendő másodfokú perköltséget 340.000 forint + áfa összegben állapította meg a fellebbezett pertárgyérték alapján. Az alpereseket azonos jogi képviselő képviselte a másodfokú eljárásban is, ezért számukra egyenlő arányban 85.000 forint + áfa összegben lehetett meghatározni a perköltség összegét személyenként.

[63] A fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezés a fellebbezéssel érintett pertárgyértékre figyelemmel (13.721.400 forint), az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdés a) pontján alapult, figyelembe véve a felperest nem illette meg munkavállalói költségkedvezmény.

Budapest, 2022. február 03.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Kulisity Mária s.k.
bíró